

Rodinka jako ze Shakespeara

Seděla jsem právě u Čaroděje v jeho ordinaci, když volal Jáchym, aby mi sdělil zásadní rodinnou informaci. Okamžitě jsem telefon umlčela. Nenechám si pokazit svůj milovaný týdenní rituál.

Je krásný středeční podvečer. Ve vzduchu už voní jaro, sedím v modrých šatech s výstřihem a sukni do půli kolen na krajíčku nepohodlné židle a snažím se přesvědčit Čaroděje, který mě od svého pracovního stolu pobaveně pozoruje, že bez něj nemohu existovat ani fungovat a jestli mě nebude brát vážně, že se oběsím.

Poslouchá to už po tisíci, nechává mě mlít nesmysly a nehoráznosti dílem vysněné, dílem vyčtené z knih.

„Mohl byste si nechat zmrazit spermie. Nebo byste mě mohl někde naložit do auta a odvézt k vám na Moravu. Mohli bychom tam být celý víkend, až budou děti u Adama. Byla bych schovaná v domě, hlavu bych nevystrčila...“

„Ani mě nenapadne,“ sundá mě jako obvykle z modrého obláčku. „Manželka by mě nepustila.“

„A slíbíte mi aspoň, že o těch mých návrzích budete uvažovat?“

Slibovat nic nehodlá. Ale zatím mě nevyhazuje ze dveří.

Pak přicházejí na řadu děti, zdravotní problémy, Trnová. Vyslechne to nejpodstatnější, něco odmávně, něco podtrhne. Na týden vím, jak jednat, co hlídat, kudy prokluzovat, abych zvládla srovnat domácnost, potomky i studenty a ne-sežrala mě polovina kolegů, respektive kolegyní. Ani netuším, kde se Čaroděj ve své úzce zaměřené profesi naučil spravovat rozlámané češtinářky.

Měkký baryton hladí mou duši, vím, že jako vždy všechny uzlíky rozmotá a pošle mě domů sladce opojenou, mírnou jako ovečku.

Volám Jáchymovi hned, jak vyjdu z ordinace na sluncem zalitou ulici.

„Mami! Už víš tu jobovku? Táta si vzal tetu Helenu.“

Rozhovor přerve můj záchvat smíchu. Jáchym neví, jestli brečím, nebo mám dýchačí kolaps.

„Mami, mluv se mnou!“

„Jsem v pořádku, Jáchyme. Jdu od Čaroděje, zaplaťpánbůh. Jak to snáší Týna?“

„Je nasraná. Táta nám to oběma oznámil esemeskou.“

Helena je moje nejmladší sestra. Narodila se, když mi bylo patnáct. Maminka mi ji tenkrát s sebou strkala i na rande. „Tady máš kočár, a ne že ji někde zapomeneš. A houpej ji, víš, že bez toho neusne.“

Tak jsem ji houpala. V dětství, v pubertě, v adolescenci. Bez houpání Helenka usínala nerada. Teď už ji houpat nemusím.

„A tomuhle říkáš jobovka? Svatba v rodině! Budou koláčky? Bude výslužka?“